

Sygn. akt IV KK 125/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 kwietnia 2021 r.

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 217 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego M. K. złożył kasację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), zmieniającego skazujący wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III K (...).

Zastępca Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego M. K. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 5 marca 2021 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. K. jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, iż kasacja strony, będąca przecież z definicji nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być skierowana wyłącznie przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, zaś w kasacji trzeba wykazać, że to sąd odwoławczy

popętnił uchybienie o randze bezwzględnej podstawy odwoławczej (uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.), albo w inny sposób rażąco naruszył prawo, oraz wykazać, że zarzucane w kasacji naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego (czyli, iż uniknięcie przez sąd odwoławczy ewentualnych uchybień, na które wskazuje kasacja, musi nieodwołalnie stwarzać realną perspektywę wydania orzeczenia odmiennego w swojej treści, niż orzeczenie zaskarżone kasacją). Nie jest dopuszczalne w kasacji podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wbrew pogładowi skarżącego (zarzut z pkt. 1 kasacji), nie można zasadnie wywodzić, że w sprawie doszło do uchybienia o którym mowa w art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., albowiem z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 8 grudnia 2020 r, jasno wynika, iż obecny na niej oskarżyciel publiczny złożył oświadczenie o jakim mowa w art. 60 § 1 k.p.k., cyt. „, Prokurator oświadcza, że w przypadku przyjęcia przez Sąd kwalifikacji z art. 217 § 1 k.k. obejmuje z urzędu to zachowanie” (por. k. 239 v.).

Nie stwierdzono również zaistnienia okoliczności wskazanej w art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. (zarzut z pkt. 2 kasacji), gdyż z uwagi na wydanie w dniu 3 maja 2019 r. przez aspiranta P. L. z Komisarjatu Policji III w B., postanowienia o wszczęciu dochodzenia (por. k. 22), znalazła w realiach sprawy zastosowanie instytucja przedłużenia okresu przedawnienia karalności z art. 102 k.k. Wskazane wyżej przedłużenie okresu przedawnienia karalności, zgodnie z nowelizacją k.k. z dnia 15 stycznia 2016 r., uzależnione zostało od wszczęcia postępowania karnego. Ustawodawca odstąpił w tej nowelizacji od koncepcji uzależniającej przedłużenie okresu przedawnienia karalności od wszczęcia postępowania przeciwko osobie. Jest to powrót do rozwiązania obowiązującego na gruncie k.k. z 1969 r. Oczywiście przepis art. 102 k.k. obejmuje swoim zakresem także przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego.

Nie są też zasadne dwa ostatnie zarzuty z kasacji (zarzut z pkt 3 i zarzut z pkt. 4). Trafnie to wykazał Zastępca Prokuratora Rejonowego P. N. w pisemnej odpowiedzi na kasację (por. strony 5 i 6 pisemnej odpowiedzi). Podzielając to stanowisko, i nie widząc potrzeby jego powtarzania w niniejszym uzasadnieniu, Sąd Najwyższy odsyła do wskazanych stron tego dokumentu

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł, jak w postanowieniu.